

MARIA DE NATZARET, DONA PROFETA EN ESTAT DE BONA ESPERANÇA

per LUCÍA RAMÓN

Recurrent l'Antic Testament veiem com el futur del poble d'Israel depèn sovint de la paraula i l'acció d'una dona. En la història de la salvació hi ha un moment en què també el futur de Déu depèn de la paraula decisiva d'una dona: Maria de Natzaret. El «faci's en mi la teva Paraula» de Maria és una paraula profètica perquè compromet i altera la vida sencera d'aquesta dona. Maria decideix lliurement fer-se càrrec de la Paraula divina, ser la seva portadora, portar-la al món. En l'anunciació, relat de la vocació profètica de Maria, Déu li demana que ofereixi tota la seva persona com a àmbit on la Paraula divina pugui arrelar, créixer i fer-se un de nosaltres. Déu, a través de l'àngel Gabriel, crida a Maria perquè aculli la Paraula en el seu si.

A cap profeta anterior se li havia demanat tan desconcertant grau d'intimitat amb la Paraula. Abans de donar la seva conformitat, Maria pregunta i reflexiona. La seva acceptació és fruit d'un procés conscient i lliure. Vol comprendre el disseny de Déu i el que serà d'ella. Vol participar amb plena lucidesa en els esdeveniments, no es conforma amb ser només espectadora. Déu pren la iniciativa, però la paraula de Maria és decisiva. El Fill, la Paraula feta carn, és fruit de l'amor del Pare i de la llibertat i la fe profunda de la mare. Maria representa a la resta fidel d'Israel, el poble pobre i humil que acollirà el Senyor. Ella anuncia profèticament el compliment de les seves esperances en el Magnificat.

Des del moment en què decideix acollir el Fill de Déu com a propi, Maria es converteix en interlocutora privilegiada de la Paraula. Paradoxalment, ella va a ensenyar a la Paraula divina a parlar de forma humana. Sens dubte, la paraula de Maria i la seva espiritualitat va ser una font de la qual va beure Jesús. El cos de Maria i la seva persona sencera es transforma en espai sagrat, arca vivent de Déu i la humanitat. Amb el «faci's» el pacte entre Déu i Maria queda segellat. L'Esperit Sant fa fructificar el diàleg i el lliurament de Maria en la Paraula, segellant així la seva vocació profètica definitivament. És l'Esperit el qui fa possible que Maria sigui habitada per la Paraula de la forma més sorprenent: en la forma d'una criatura de les seves entranyes.

L'àngel convida a Maria a acollir el desig de Déu en la seva vida: engendrar el seu Fill en la història. Aviat descobreix que el seu desig i el de Déu coincideixen. En el Magnificat s'expressa com una dona «en estat de bona esperança»: per a ella, la criatura que porta en el seu si és la primícia del compliment de les promeses de Déu. Per això ella, solidària amb el seu poble, rellegeix la seva història i la canta, anunciant la salvació. Déu li ha parlat i ella no pot callar.

En la decisió de Maria es comença a gestar de manera concreta la nova aliança, un nou ordre entre Déu i la humanitat: el Regne de Déu. La Paraula divina és confiada a Maria en la forma d'una criatura que creix en el seu si i és germen d'una humanitat nova. I ella creu en aquesta Paraula. Maria l'acull i la gesta, la dóna a llum, la porta al món. En aquest sentit té una autoritat superior a la dels profetes, perquè el que en ells és anunci, en Maria és compliment, actualitat. Ella il·lumina la plenitud escatològica, el temps de l'Esperit.